ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 15. apríla 2010 *

Vo veci C-96/08,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Pest Megyei Bíróság (Maďarsko) z 12. marca 2007 a doručený Súdnemu dvoru 3. marca 2008, ktorý súvisí s konaním:

CIBA Speciality Chemicals Central and Eastern Europe Szolgáltató, Tanácsadó és Keresdedelmi kft

proti

Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal (APEH) Hatósági Főosztály,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda druhej komory J. N. Cunha Rodrigues, vykonávajúci funkciu predsedu tretej komory, sudcovia A. Rosas a U. Lõhmus (spravodajca),

* Jazyk konania: maďarčina.

generálna advokátka: E. Sharpston,
tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. februára 2009,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— CIBA Speciality Chemicals Central and Eastern Europe Szolgáltató, Tanácsadó és Keresdedelmi kft, v zastúpení: D. Deák, ügyvéd,

— maďarská vláda, v zastúpení: J. Fazekas, M. Fehér a K. Veres, splnomocnení zástupcovia,

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: R. Hill, splnomocnený zástupca,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: R. Lyal a K. Talabér-Ritz, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 17. decembra 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 43 ES a 48 ES.

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi CIBA Speciality Chemicals Central and Eastern Europe Szolgáltató, Tanácsadó és Keresdedelmi kft (ďalej len „CIBA“) a Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal (APEH) Hatósági Főosztály (ústredie daňového a finančného kontrolného úradu) týkajúceho sa výšky príspevku na odborné vzdelávanie (ďalej len „POV“), ktorý má CIBA zaplatiť.

Právny rámec

Vnútroštátna právna úprava

3 Podľa § 2 ods. 1 zákona č. LXXXVI z roku 2003 o príspevku na odborné vzdelávanie a o podpore rozvoja vzdelávania (A szakképzési hozzájárulásról és a képzés

fejlesztésének támogatásáról szóló 2003. évi LXXXVI. törvény) (*Magyar Közlöny* 2003/131, ďalej len „zákon z roku 2003“):

„Obchodné spoločnosti so sídlom v tuzemsku sú povinné platiť [POV] pri zohľadnení ustanovení uvedených v odsekoch 3, 4…“

4 § 2 ods. 2 zákona z roku 2003 znie:

„[POV] sú povinné zaplatiť aj právnické osoby so sídlom v zahraničí, ktoré však svoju obchodnú činnosť vykonávajú v tuzemsku, podniky bez vlastnej právnej subjektivity, združenia osôb a iné organizácie, pokiaľ sa ich sídlo nachádza v zahraničí, ale v Maďarsku majú svoju stálu prevádzkareň alebo organizačnú zložku.“

5 § 3 ods. 1 tohto zákona je formulovaný takto:

„Základom výpočtu [POV] sú:

a) mzdové náklady stanovené podľa § 79 ods. 2 zákona č. C z roku 2000 o účtovníctve (számvitelről szóló 2000. évi C. törvény)…“

6 Z písomných pripomienok CIBA a maďarskej vlády vyplýva, že fond pre trh práce vytvorený v Maďarsku obsahuje položku venovanú odbornému vzdelávaniu, ktorej cieľom je v zmysle § 8 ods. 1 zákona z roku 2003 najmä zvýšenie počtu odborníkov kvalifikovaných podľa požiadaviek národnej ekonomiky, ako aj zvyšovanie ich odbornej spôsobilosti.

7 Podľa týchto pripomienok je možné hrubú výšku POV, ktorý sú poplatníci povinní do tejto položky odviesť, znížiť pri:

— organizácii praktického vzdelávania na základe § 4 zákona z roku 2003,

— uzavretí zmluvy o vzdelávaní v prospech zamestnancov poplatníka, a to až do 33 % tejto výšky, a

— poskytnutí rozvojovej pomoci inštitúcii vyššieho alebo odborného vzdelávania, a to až do 75 % tejto výšky.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

8 CIBA je podnik so sídlom v Maďarsku, ktorý je povinný platiť POV. V Českej republike má organizačnú zložku a v tomto členskom štáte platí dane a odvody na sociálne zabezpečenie vzťahujúce sa na zamestnancov, ktorí sú v tejto organizačnej zložke

zamestnaní, vrátane príspevkov týkajúcich sa verejnej politiky zamestnanosti a stanovených v českej právnej úprave.

9 Pri následnej kontrole týkajúcej sa rokov 2003 a 2004 maďarské daňové orgány konštatovali daňový dlh spoločnosti CIBA. Žalovaný vo veci samej, ktorý rozhodoval o odvolaní proti tomuto rozhodnutiu, existenciu tohto dlhu potvrdil, pričom zahŕňal najmä sumy POV, ktoré CIBA nezaplatila.

10 CIBA pred vnútroštátnym súdom spochybnila súlad základu výpočtu splatného POV s článkom 43 ES v rozsahu, v akom POV pre podnik so sídlom v Maďarsku zahŕňa jeho mzdové náklady vrátane nákladov týkajúcich sa organizačných zložiek nachádzajúcich sa mimo tuzemska. CIBA tvrdí, že vo vzťahu k zamestnancom zamestnaným v Českej republike v dôsledku toho podlieha dvojitej povinnosti platby uvedeného príspevku. Okrem toho, pokiaľ ide o týchto zamestnancov, nie je možné, aby mali prospech z odborného vzdelávania organizovaného službami zamestnanosti na maďarskom trhu, a je vylúčené zorganizovať praktické vzdelávanie, uzavrieť zmluvy o vzdelávaní alebo priznať rozvojovú pomoc.

11 Vnútroštátny súd tvrdí, že POV nespadá do rámca pôsobnosti zmluvy medzi Maďarskou republikou a Českou republikou o zamedzení dvojitého zdanenia a zabránení daňovému úniku v oblasti daní z príjmov a z majetku, podpísanej 14. januára 1993 v Prahe, takže je potrebné preskúmať, či zákon z roku 2003 tým, že ukladá spoločnosti, ktorej sídlo sa nachádza v Maďarsku, aby zaplatila POV aj v prípade, že zamestnáva zamestnancov mimo tohto členského štátu, predstavuje obmedzenie výkonu slobody usadiť sa.

12 Za týchto podmienok Pest Megyei Bíróság rozhodol prerušiť konanie a položil Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je v rozpore so slobodou usadiť sa, upravenou v článkoch 43 ES a 48 ES, taký právny predpis, na základe ktorého je obchodná spoločnosť so sídlom v Maďarsku povinná zaplatiť [POV] aj v prípade, keď zamestnáva zamestnancov v zahraničnej organizačnej zložke a povinnosti v oblasti daní a sociálneho zabezpečenia súvisiace z týmito pracovnými vzťahmi si riadne plní v členskom štáte, v ktorom sa uvedená organizačná zložka nachádza?“

O právomoci Súdneho dvora

13 Spor vo veci samej sa týka daňových rokov 2003 a 2004 spoločnosti CIBA, pričom Maďarská republika vstúpila do Európskej únie až 1. mája 2004.

14 Súdny dvor však má právomoc na výklad ustanovení Zmluvy ES, len pokiaľ ide o jej uplatňovanie v novom členskom štáte odo dňa pristúpenia tohto štátu k Európskej únii (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. januára 2006, Ynos, C-302/04, Zb. s. I-371, bod 36, ako aj zo 14. júna 2007, Telefónica O2 Czech Republic, C-64/06, Zb. s. I-4887, bod 23).

15 Keďže okolnosti veci samej sa čiastočne týkajú obdobia po tomto dátume, Súdny dvor má právomoc na položenú otázku odpovedať.

O prejudiciálnej otázke

16 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či články 43 ES a 48 ES bránia právnej úprave členského štátu, podľa ktorej je podnik so sídlom v tomto členskom štáte povinný platiť poplatok, akým je POV, ktorého výška sa vypočíta na základe mzdových nákladov, vrátane nákladov vzťahujúcich sa na organizačnú zložku tohto podniku nachádzajúcu sa v inom členskom štáte, kde tiež platí dane a odvody na sociálne zabezpečenie súvisiace so zamestnancami zamestnanými v tejto organizačnej zložke.

17 Podľa ustálenej judikatúry sloboda usadiť sa, ktorú článok 43 ES priznáva štátnym príslušníkom členských štátov a ktorá zahŕňa ich právo prístupu k samostatným zárobkovým činnostiam a ich výkonu, ako aj právo zakladať a viesť podniky za rovnakých podmienok, ako sú podmienky stanovené pre vlastných štátnych príslušníkov právom štátu usadenia, zahŕňa v zmysle článku 48 ES aj právo spoločností, ktoré sú založené podľa zákonov členského štátu a ktoré majú svoje sídlo, ústredie alebo hlavné miesto podnikateľskej činnosti v Európskej únii, vykonávať svoju činnosť v dotknutom členskom štáte prostredníctvom dcérskej spoločnosti, organizačnej zložky alebo obchodného zastúpenia (pozri najmä rozsudky z 13. decembra 2005, Marks & Spencer, C-446/03, Zb. s. I-10837, bod 30; z 12. decembra 2006, Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation, C-374/04, Zb. s. I-11673, bod 42, ako aj z 19. novembra 2009, Filipiak, C-314/08, Zb. s. I-11049, bod 59).

18 Hoci cieľom ustanovení týkajúcich sa slobody usadiť sa je podľa ich znenia zabezpečiť zaobchádzanie v hostiteľskom členskom štáte podľa podmienok stanovených pre vlastných štátnych príslušníkov alebo spoločnosti, rovnako bránia aj tomu, aby štát pôvodu bránil usadeniu sa niektorého z jeho štátnych príslušníkov alebo spoločnosti založenej v súlade s jeho právnymi predpismi v inom členskom štáte (pozri rozsudky zo 6. decembra 2007, Columbus Container Services, C-298/05, Zb. s. I-10451,

bod 33; z 23. októbra 2008, Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt, C-157/07, Zb. s. I-8061, bod 29, ako aj Filipiak, už citovaný, bod 60).

19 Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že obmedzením slobody usadiť sú všetky opatrenia, ktoré výkon tejto slobody zakazujú, bránia mu alebo ho robia menej príťažlivým (pozri rozsudok Columbus Container Services, už citovaný, bod 34, a Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt, už citovaný, bod 30).

20 CIBA sa domnieva, že vnútroštátna právna úprava týkajúca sa POV môže odradiť podnik so sídlom na maďarskom území, aby vytvoril prevádzkareň v inom členskom štáte. Podľa tejto spoločnosti povinnosť platby z titulu POV, vypočítanej na základe mzdových nákladov takéhoto podniku vrátane nákladov vzťahujúcich sa na zamestnancov uvedenej prevádzkarne, vedie k dvojitej povinnosti platby tohto príspevku, ak členský štát, v ktorom sa táto prevádzkareň nachádza, ukladá v súvislosti so spomínanými zamestnancami podobný príspevok. V prejednávanej veci je CIBA povinná takýto príspevok zaplatiť z titulu poplatkov týkajúcich sa verejnej politiky zamestnanosti Českej republiky za zamestnancov zamestnaných v jej organizačnej zložke v tomto členskom štáte.

21 CIBA okrem toho tvrdí, že POV nepredstavuje daň, keďže jednak je odvádzaný do položky verejného fondu venovaného odbornému vzdelávaniu, ktorý je oddelený od štátneho rozpočtu, a jednak, existuje priamy vzťah medzi príspevkami a použitím tohto fondu pre zariadenia na odborné vzdelávanie a/alebo výučbu v súlade s vnútroštátnym právom.

22 V tejto súvislosti z návrhu na začatie prejudiciálneho konania a z pripomienok predložených Súdnemu dvoru vyplýva, že POV predstavuje poplatok, ktorý sú povinné zaplatiť spoločnosti spadajúce do rámca pôsobnosti zákona z roku 2003, ako to

uvádza jeho § 2 ods. 1 a 2, a ktorý sa v zmysle § 3 tohto zákona vypočíta na základe mzdových nákladov týchto spoločností. Platby POV plynú do položky maďarského fondu pre trh práce, z ktorého sa poskytuje, tak ako to uviedla CIBA, pomoc zariadeniam na odborné vzdelávanie v Maďarsku.

23 Pritom skutočnosť, že POV je vypočítaný na základe mzdových nákladov spoločností, ktoré podliehajú povinnosti ho platiť, a nie na základe príjmov alebo ziskov týchto spoločností, ani skutočnosť, že POV sa odvádza do fondu, ktorý sa líši od centrálneho štátneho rozpočtu a je určený na osobitné využitie, nemôžu samy osebe vylúčiť, že uvedený poplatok patrí do oblasti priameho zdanenia.

24 Okrem toho, ako uviedla v bode 21 svojich návrhov generálna advokátka, nezdá sa, že by uvedené spoločnosti dostávali akékoľvek plnenia priamo ako protihodnotu sumy zaplateného POV. V tejto súvislosti maďarská vláda vo svojich pripomienkach zdôrazňuje, že POV nie je platbou príspevkového charakteru, ktorá by zamestnancom priznávala individuálny nárok na účasť na odbornom vzdelávaní. Je totiž úlohou štátu, aby rozhodol, v akej forme sa zaplatená suma použije na zlepšenie úrovne odborného vzdelávania na maďarskom trhu práce. Vnútroštátnemu súdu však prislúcha tieto konštatovania overiť.

25 Je potrebné poukázať na to, že za predpokladu, že POV spadá do oblasti priamych daní, a za predpokladu, že povinnosť spoločnosti CIBA zaplatiť jednak POV na základe výpočtu zohľadňujúceho mzdové náklady na jej organizačnú zložku v Českej republike a jednak príspevky týkajúce sa verejnej politiky zamestnanosti tohto členského štátu a súvisiace so zamestnancami zamestnanými v tejto organizačnej zložke, sa POV môže považovať za dvojité zdanenie, takéto daňové znevýhodnenie vyplýva z paralelného výkonu daňovej právomoci dvoma dotknutými členskými štátmi (pozri

v tomto zmysle rozsudky zo 14. novembra 2006, Kerckhaert a Morres, C-513/04, Zb. s. I-10967, bod 20, ako aj z 12. februára 2009, Block, C-67/08, Zb. s. I-883, bod 28).

26 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že dohody o zamedzení dvojitého zdanenia slúžia na odstránenie alebo zmiernenie negatívnych účinkov na fungovanie vnútorného trhu, ktoré vyplývajú z koexistencie vnútroštátnych daňových systémov spomenutej v predchádzajúcom bode (rozsudok Kerckhaert a Morres, už citovaný, bod 21, ako aj Block, už citovaný, bod 29).

27 Právo Únie však za svojho súčasného stavu a v situácii, akou je tá vo veci samej, nestanovuje všeobecné kritériá na rozdelenie právomocí medzi členskými štátmi, pokiaľ ide o odstránenie dvojitého zdanenia v rámci Európskej únie. Odhliadnuc od smernice Rady 90/435/EHS z 23. júla 1990 o spoločnom systéme zdaňovania uplatňovanom v prípade materských spoločností a dcérskych spoločností v rozličných členských štátoch (Ú. v. ES L 225, s. 6; Mim. vyd. 09/001, s. 147), dohovoru z 23. júla 1990 o zamedzení dvojitého zdanenia v prípade úpravy ziskov združených podnikov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 225, s. 10) a smernice Rady 2003/48/ES z 3. júna 2003 o zdaňovaní príjmu z úspor v podobe výplaty úrokov (Ú. v. ES L 157, s. 38; Mim. vyd. 09/001, s. 369), totiž v rámci práva Únie doposiaľ nebolo prijaté žiadne opatrenie na zjednotenie alebo harmonizáciu smerujúce k zamedzeniu situácií dvojitého zdanenia (pozri rozsudky Kerckhaert a Morres, už citovaný, bod 22, ako aj Block, už citovaný, bod 30).

28 Z toho vyplýva, že za súčasného stavu vývoja práva Únie disponujú členské štáty, za predpokladu dodržiavania tohto práva, určitou autonómiou v danej oblasti, a preto nie sú povinné prispôsobiť vlastný daňový systém rôznym daňovým systémom iných členských štátov s cieľom najmä zamedziť dvojitému zdaneniu vyplývajúcemu z paralelného výkonu daňových právomocí týmito štátmi (pozri v tomto zmysle rozsudky Columbus Container Services, už citovaný, bod 51, ako aj Block, už citovaný, bod 31).

29 Z toho vyplýva, že v prípade, že dvojité zdanenie, ktoré uvádza CIBA, existuje, nepredstavuje samo osebe obmedzenie zakázané Zmluvou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 20. mája 2008, Orange European Smallcap Fund, C-194/06, Zb. s. I-3747, bod 42, ako aj zo 16. júla 2009, Damseaux, C-128/08, Zb. s. I-6823, bod 27).

30 Komisia Európskych spoločenstiev však tvrdí, že POV je osobitnou daňou vyberanou v záujme zamestnancov a je podobná príspevkom zamestnávateľov, predstavujúcim predmet sporu vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 23. novembra Arblade a i. (C-369/96 a C-376/96, Zb. s. I-8453).

31 V bode 50 tohto rozsudku Súdny dvor konštatoval, že vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovila zamestnávateľovi konajúcemu v zmysle Zmluvy ako poskytovateľ služieb povinnosť platiť príspevky zamestnávateľa do fondu hostiteľského členského štátu, a to popri príspevkoch, ktoré už zaplatil do fondu členského štátu, kde má sídlo, predstavuje obmedzenie voľného pohybu služieb, lebo takáto povinnosť spôsobuje dodatočné výdavky a záťaž administratívneho a ekonomického charakteru pre podniky so sídlom v inom členskom štáte, takže tieto podniky nie sú v rovnoprávnom postavení z hľadiska hospodárskej súťaže so zamestnávateľmi so sídlom v hostiteľskom členskom štáte, a môžu tak byť odradené od poskytovania služieb v hostiteľskom členskom štáte.

32 Na rozdiel od týchto príspevkov, ktoré museli byť vyplatené za každého vyslaného pracovníka na účely jeho sociálnej ochrany (pozri rozsudok Arblade a i., už citovaný v bodoch 48, 49 a 80), sa však nezdá, ako bolo uvedené v bodoch 22 a 24 tohto rozsudku, že POV odvádzajú povinné podniky s cieľom priznať im – a ešte menej ich zamestnancom – priamu výhodu, ale plynie do štátneho fondu, ktorý poskytuje pomoc zariadeniam na odborné vzdelávanie v Maďarsku. POV preto nemožno

považovať za príspevky, o ktoré išlo v už citovanom rozsudku Arblade a i., čo musí byť predmetom overenia vnútroštátnym súdom, tak ako je to uvedené v bode 24.

33 CIBA a Komisia tiež uvádzajú dva aspekty právnej úpravy týkajúce sa POV, ktoré podľa nich porušujú slobodu usadiť sa, a to bez ohľadu na to, či existuje dvojité zdanenie.

34 Po prvé povinnosť zaplatenia tohto príspevku sa týka celkových mzdových nákladov podniku, ktorý má sídlo v Maďarsku, ale má aj prevádzky mimo tohto členského štátu, kým vzdelávanie financované maďarským fondom pre trh práce by sa mohlo vzťahovať len na zamestnancov zamestnaných na území uvedeného členského štátu.

35 Po druhé podnik, ktorý má sídlo v Maďarsku, ale má aj prevádzky mimo tohto členského štátu, by bol povinný zaplatiť POV za zamestnancov, u ktorých by boli vylúčené možnosti vyplývajúce z vnútroštátneho práva znížiť hrubú výšku splatného POV.

36 Aj keď vnútroštátny súd v súvislosti s týmito dvoma aspektmi vnútroštátnej úpravy, ktorej sa týka vec sama, neformuloval výslovnú otázku, z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, ako bolo uvedené v bode 11 tohto rozsudku, že sa pýta na súlad povinnosti spoločnosti so sídlom v Maďarsku zaplatiť POV v súvislosti so mzdovými nákladmi týkajúcimi sa organizačnej zložky tejto spoločnosti nachádzajúcej sa v inom členskom štáte a slobody usadiť sa. Keďže tieto dva aspekty sa zdajú byť v tomto kontexte relevantné, je potrebné ich preskúmať, aby bolo možné vnútroštátnemu súdu poskytnúť užitočnú odpoveď.

37 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého sa na zamestnancov zamestnaných v Českej republike nemôže vzťahovať možnosť vzdelávania financovaného maďarským fondom pre trh práce, treba uviesť, že členský štát, v ktorom sa nachádza sídlo spoločnosti, má právo všeobecným spôsobom zdaniť túto spoločnosť, pokiaľ neexistuje zmluva o zamedzení dvojitého zdanenia (pozri v tomto zmysle, rozsudky zo 14. februára 1995, Schumacker, C-279/93, Zb. s. I-225, bod 32, ako aj z 15. mája 2008, Lidl Belgium, C-414/06, Zb. s. I-3601, bod 33).

38 Prípadná neexistencia možnosti, aby zamestnanci CIBA zamestnaní v Českej republike využívali tieto možnosti vzdelávania, je len dôsledkom daňovej a výdavkovej právomoci Maďarskej republiky, vzhľadom na skutočnosť, že podľa návrhu na začatie prejudiciálneho konania POV nespadá do rámca pôsobnosti zmluvy uvedenej v bode 11 tohto rozsudku. Táto okolnosť teda sama osebe nepredstavuje obmedzenie, ktoré by bolo v rozpore so slobodou usadiť sa.

39 Pokiaľ ide o možnosti, aby sa spoločnosti, ktorá spadá do pôsobnosti zákona z roku 2003, znížila hrubá výška splatného POV, z pripomienok CIBA a maďarskej vlády vyplýva, že takáto spoločnosť môže, ako bolo uvedené v bode 7 tohto rozsudku, na tento účel zorganizovať praktické vzdelávanie, uzavrieť zmluvu o vzdelávaní pre vlastných zamestnancov alebo priznať rozvojovú pomoc inštitúcii vyššieho alebo odborného vzdelávania.

40 V rozsahu, v akom takáto spoločnosť pristúpila k podobným krokom bez ohľadu na jej povinnosť zaplatiť POV, čo sa môže stať najmä v prípade organizácie vzdelávania pre vlastných zamestnancov, je potrebné považovať možnosť znížiť hrubú výšku splatného POV o náklady na toto vzdelávanie za výhodu.

41 Pripomienky CIBA však poukazujú na to, že vyššie uvedené možnosti znížiť hrubú výšku POV, ktorý sa má zaplatiť, definuje maďarský vnútroštátny právny poriadok. Na pojednávaní táto účastníčka konania vo veci samej, ako aj maďarská vláda uviedli, že takto organizované vzdelávanie sa musí uskutočniť na maďarskom území. CIBA uviedla, že hoci nie je vylúčené, aby sa zamestnanci zamestnaní v organizačnej zložke v Českej republike na takomto vzdelávaní zúčastnili, ich účasť by priniesla dodatočné náklady spojené najmä s cestovnými výdavkami a vzhľadom na rozdiely medzi maďarským a českým systémom vzdelávania by nemala význam.

42 Vnútroštátnemu súdu prináleží overiť osobitosti systému uvedeného v predchádzajúcich troch bodov, ako aj ich praktický vplyv. S výhradou tohto overenia sa zdá, že možnosti spoločnosti, akou je žalobkyňa vo veci samej, vyplývajúce z maďarského práva, znížiť hrubú výšku splatného POV, sa nemôžu v praxi uplatniť v prípade prevádzkarne nachádzajúcej sa v inom členskom štáte.

43 Za týchto okolností je situácia spoločnosti, ktorá má svoje sídlo v Maďarsku a prevádzkareň v inom členskom štáte, z pohľadu výhody uvedenej v bode 40 tohto rozsudku menej priaznivá, než je situácia spoločnosti obmedzujúcej svoju činnosť len na maďarské územie (pozri analogicky rozsudky Lidl Belgium, už citovaný, bod 25, a Filipiak, už citovaný, bod 67).

44 Skutočnosť, že v praxi je pre spoločnosť so sídlom v Maďarsku ťažké v súvislosti s prevádzkarňou nachádzajúcou sa v inom členskom štáte využiť možnosti stanovené v maďarskej právnej úprave znížiť hrubú výšku splatného POV, môže v prípade jej potvrdenia vnútroštátnym súdom odradiť túto spoločnosť od využitia slobody usadiť

sa uvedenej v článkoch 43 ES a 48 ES a predstavuje jej obmedzenie (pozri analogicky rozsudok Filipiak, už citovaný, bod 71 a citovanú judikatúru).

45 Podľa judikatúry Súdneho dvora opatrenie obmedzujúce základné slobody zaručené Zmluvou možno považovať za prípustné iba vtedy, ak ho možno odôvodniť naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu. V takomto prípade je ešte potrebné, aby uplatňovanie uvedeného opatrenia bolo vhodné na zabezpečenie realizácie sledovaného cieľa a neprekračovalo rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie (pozri najmä rozsudok zo 16. októbra 2008, Renneberg, C-527/06, Zb. s. I-7735, bod 81).

46 Ani maďarská vláda, ani vnútroštátny súd však nijaké prípadné odôvodnenie neuviedli.

47 V každom prípade treba konštatovať, že obmedzenie, tak ako bolo identifikované v bode 44 tohto rozsudku, nemožno odôvodniť nevyhnutnosťou zachovať súdržnosť režimu, akým je systém POV vo veci samej. Na to, aby tvrdenie založené na takomto odôvodnení mohlo byť úspešné, Súdny dvor vyžaduje priamy vzťah medzi dotknutou výhodou a kompenzáciou tejto výhody vo forme stanoveného daňového odvodu, pričom priamy charakter tohto vzťahu musí byť posudzovaný vzhľadom na cieľ sledovaný predmetnou právnou úpravou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. septembra 2009, Glaxo Wellcome, C-182/08, Zb. s. I-8591, bod 78 a citovanú judikatúru). Vo veci samej sa nezdá, že by v prípade spoločnosti, ktorej sídlo sa nachádza v Maďarsku, bolo zohľadnenie všetkých zamestnancov zamestnaných v prevádzkarni nachádzajúcej sa v inom členskom štáte kompenzované akoukoľvek možnosťou, aby táto spoločnosť v praxi mohla využiť prostriedky vyplývajúce z maďarskej právnej úpravy znížiť hrubú výšku splatného POV, v súvislosti s nákladmi na vzdelávanie vynaloženými v tejto prevádzkarni.

48 Okrem toho z § 8 ods. 1 zákona z roku 2003, ako aj z pripomienok maďarskej vlády vyplýva, že systém POV má za cieľ zlepšenie úrovne odborného vzdelávania pracovníkov na maďarskom trhu práce. V tejto súvislosti je nepochybné, že zníženie hrubej výšky splatného POV o náklady na vzdelávanie vynaložené mimo maďarského územia môže viesť k zníženiu prostriedkov určených na realizáciu tohto cieľa. Táto okolnosť má však výlučne ekonomickú povahu a v súlade s ustálenou judikatúrou nemôže predstavovať naliehavý dôvod verejného záujmu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. novembra 2002, X a Y, C-436/00, Zb. s. I-10829, bod 50, ako aj Glaxo Wellcome, už citovaný, bod 82).

49 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné na položenú otázku odpovedať v tom zmysle, že články 43 ES a 48 ES bránia právnej úprave členského štátu, podľa ktorej je podnik so sídlom v tomto členskom štáte povinný platiť poplatok, akým je POV, ktorého výška sa vypočíta na základe mzdových nákladov vrátane nákladov vzťahujúcich sa na organizačnú zložku tohto podniku nachádzajúcu sa v inom členskom štáte, ak v praxi takýto podnik nemôže využiť, pokiaľ ide o uvedenú organizačnú zložku, možnosti stanovené v tejto právnej úprave znížiť uvedený poplatok alebo mať k týmto možnostiam prístup.

O trovách

50 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Články 43 ES a 48 ES bránia právnej úprave členského štátu, podľa ktorej je podnik so sídlom v tomto členskom štáte povinný platiť poplatok, akým je príspevok na odborné vzdelávanie, ktorého výška sa vypočíta na základe mzdových nákladov vrátane nákladov vzťahujúcich sa na organizačnú zložku tohto podniku nachádzajúcu sa v inom členskom štáte, ak v praxi takýto podnik nemôže využiť, pokiaľ ide o uvedenú organizačnú zložku, možnosti stanovené v tejto právnej úprave znížiť uvedený poplatok alebo mať k týmto možnostiam prístup.

Podpisy